

a kibogozhatatlan zsinór hatalomvágy
megpróbálkoztál vele de nem tudtad visszanyelni
már késő lett volna egyébként is
odagyűlt a városállam népe a papság a bölcsek
hallották híred hódításod félték
falaxaid őrjögését az ütközetben
katonáid feje felfőtt ércsisakjaikban
a szikrázó nap alatt
madarak köröztek a tajtékzó ég vászna előtt
mint a legtöbb legenda nyitójelenetében
csöpögött rólad a verejték
és már indultál volna tovább
keletnek egészen
a világ pereméig
szitálni kezdett az eső és láttad benne a világot
a tengerek pocsolyák voltak
titánként széttaposhattad őket
mint egy gyermekkori emlékből
amikor apád palotájában
tanítódhoz siettél az apokalipszis
előtt néhány pillanattal
az a fizetett bölcs a szakállas öreg tanította
határaid el kell fogadni
és te most fogadod el őket először
amikor kardod meglendül végre
a zsinór fonalai fesleni kezdenek
harcosaid üdvrivalgását elnyomja
a kürtök bömbölése szétválík
előtted a tömeg és a bölcsek
remegő kézzel nyúlnak sarud után

48 VIRÁGBA BORUL

És amikor már az abyss zuhatagainál
a világ gazdagon hímzett szövete
nem több, mint összegyűrt rongy
hátasod nyerge alá rejtve,
tógádból kiléphetsz végre és megmoshatod
vérbe borult torz arcodat.

Eldólsz,
még mindig sűrű, izzadt hajad fűrtjei
szétterülve a megvilágosodott *egy* mellkasán.
Arannyal szegélyezett gyermekkorod
hősei néma áhítattal gyűlnek melléd.
Négy elefánt őrzi a négy világtáját.
És virágba borulnak a kőakantuszok.

A PRINCEPS ÁLMA

49

magad vagy az örökkévaló város
az önhitt és az álom
az ég gömbhéjain sétálva is látod
lépteid után meghajol a táj a cédrusok az olajfák

kifacsarod nedvüket és mives bronz lámpások kelyhébe öntöd
sót szórsz rájuk meggyújtod őket
figyeled ahogy felugranak a fények az oszlopokon
és álmod terjedni kezd bizonytalanul megérintve minden szót
formát és hideg tapintású anyagot a mediterrán esti hűvösben
beleakad térzugokba
visszafordul a templomok közötti síkátorokból
de egyre duzzadva végül kirajzolja
hatalmad tiszta egyenes vonásait

ha körbe keríthetnéd fórumod
önmagad felsőbbrendűségébe vetett hitét
tűzfalakkal vagy cippus kövekkel mint magát a várost
vagy mítoszokkal
egy alvilágba zuhanó kútról
egy örökké égő tűzről
egy köztársaságról
polgártársaid és trák illír germán gall
barbárok bűvölésére
hogy márványból és aranyból és mohóságból
épülő birodalmad sérthetetlen legyen

hinni akarsz hogy a világ bütykeit
te morzsolod szét és lerabolt gazdagságát
mint emléket
szétszórtad magad körül a hét domb tetejéről
véletlenszerű mintákban
gőg uralkodik el rajtad
hinni akarsz hogy nem érhet véget az álom